OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

2

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 2

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. IV

INVENŢIILE LUI MAXIMUS MORRIS

(Continuarea ultimului capitol din numărul precedent)

— Da, tatăl meu s-a gândit la toate. Pe părţile laterale ale roţilor pot apărea un fel de şenile ca la maşinile de luptă. Să sperăm că nu va fi nevoie să apelăm la toate acestea. Mai sunt întrebări?

— Am observat că eu am ţinut întotdeauna să mă folosesc de drumurile uitate, bătute cu precădere de către caravane de cai şi cămile. Am întâlnit însă şi destule crăpături practicate în sol, pe care le-am învins în cele din urmă.

— Ştiţi cumva care a fot cea mai lată?

— Paisprezece metri a fost cea mai lată.

— Nu mai mult? Maximus poate face salturi de douăzeci de metri.

— Cum, poate să şi sară? a strigat Georg, acum pe de-a întregul uimit.

— Chiar şi în înălţime, doi metri. Pentru asta suntem prevăzuţi cu un dispozitiv special. În faţă apare un fel de disc plat, care ne serveşte de trambulină, iar în spate acţionează un resort elastic. Dar să vorbesc despre forţa motrică ce pune totul în mişcare.

Desigur că-i morisitul, care livrează un gaz combustibil echivalent cu patru sute de cai putere şi dezvoltă o putere de tracţiune a motorului care permite foarte repede atingerea unei viteze de o sută de kilometri pe oră. Acum folosesc morisitul pentru a obţine această putere numai la modul indirect. Chiar atunci când automobilul se opreşte, motorul continuă să meargă

electric. Se acumulează în acumulatorul de mare capacitate, aşa că cei patru sute de cai putere îi pot converti într-o viteză de trei sute de kilometri pe oră. Aceasta, fireşte, este numai o posibilitate teoretică, deşi Maximus poate atinge o astfel de viteză, întrucât construcţia maşinii i-o permite. În practică ar trebui să se aibă în vedere şi alte considerente, şoseaua, capacitatea de rezistenţă a omului, etc. În anumite momente, pentru un timp scurt nu s-ar ridica mari probleme dacă situaţia ar impune-o.

Pe de altă parte, atunci când cade platforma şi se activează resorturile, maşina poate face un salt de doi metri pe verticală şi cel puţin de douăzeci de metri pe orizontală. În momentul următor putem reveni la o viteză maximală, care nu va depăşi o sută de kilometri pe oră. În clipa aceasta avem numai patruzeci.

Georg nu înceta să se minuneze.

— În călătoriile dumneavoastră a trebuit să treceţi adeseori prin defileuri înguste, nu-i aşa? a întrebat Leonor.

— Foarte adesea.

— A fost vreunul mai îngust de trei metri?

— Nici unul.

— Nici care să depăşească unghiuri de şaizeci de grade?

— Nici măcar unul.

— Dar trepte care trebuiau urcate, sau coborâte?

— Am întâlnit în câteva rânduri, dar nu depăşeau posibilităţile patrupedelor mele, cai sau cămile.

— Atunci şi Maximus va reuşi să o facă. Acum vă rog să aruncaţi o privire în dispozitivul aparatului care transformă morisitul în gaz exploziv, foiţa motrice a motorului.

Se referea la un aparat asemănător cu acela pe care-l folosise Leonor atunci când executase experimentul demonstrativ în casa lui Deacon. Aici însă totul era reeditat la o mărime superioară, până şi cele două sârme erau mai lungi şi mai groase.

Deocamdată în flaconul în cauză nu se mai găsea apă, aceasta fusese descompusă în substanţele elementare simple şi trecută sub formă de gaz în acumulatoarele ce erau pe punctul de a prelua energia electrică.

Leonor a apăsat pe un mâner, a lăsat să pătrundă puţină apă, apoi arătând cum se dezvoltă gazul combustibil, a oferit câteva explicaţii. În sfârşit, a pus ea însăşi câteva întrebări, adresate îndeosebi lui Georg Hartung.

Cât timp aţi rămas în călătoriile dumneavoastră fără apă?

— Nouă zile a fost perioada cea mai lungă. Aşadar, a trebuit să car cu mine permanent un bidon cu apă.

— Atunci n-aţi ajuns niciodată la strâmtoare din pricina apei şi nădăjduiesc că acelaşi lucru să se petreacă şi cu noi.

Nu mai spun că avem întotdeauna la bord o rezervă de apă pentru cinci zile şi chiar acumulatoarele îşi pot stoca energie pentru trei zile. Ţinând cont că viteza noastră de deplasare este totuşi ceva mai mare decât a unui biet om care străbate coclaurile pe jos, iată că cele opt zile de graţie pentru maşina noastră sunt mai mult decât satisfăcătoare, a încheiat Leonor zâmbind şi chiar acumulatoarele îşi pot stoca energie pentru trei zile.

— Da, aşa o fi, dacă nu intervine ceva neprevăzut a ţinut de datoria sa să adauge omuleţul cel caraghios, îmbrăcat în verde.

— Ce ar putea interveni?

— Ei, am spus şi eu, doar aşa. Nu vreţi să explicaţi stimabilului domn de alături ce se poate întâmpla dacă trage de butonul acesta?

Frumoasa fată l-a privit pentru o clipă şi cu ceva încurcătură, dar n-a durat prea mult până ce şi-a revenit cu totul.

— Ei bine, să vă explic şi povestea asta. Este un lucru de o măsură extremă, conceput de tatăl meu, care intenţiona să întreprindă el însuşi o călătorie în jurul lumii. După cum se ştie, n-a mai apucat, a fost chemat de către Providenţă şi dus cu el.

Aşa cum am menţionat deja, morisitul este o substanţă foarte uşor de obţinut, atât de lesne, încât cineva aproape că a dat de firul afacerii. Tatăl meu a prins de veste numai cu puţin înainte de moartea sa. Există astfel o certă posibilitate ca tatălui meu şi acum, moştenitoarei sale de drept, adică mie, să-mi fie sustras dreptul de a mă folosi de avantajele materiale ce decurg din exploatarea morisitului. Aşa se face că tatălui meu i-a venit ideea de a-şi proteja invenţia.

Vedeţi aici un buton roşu? Acesta poate declanşa o explozie îngrozitoare.

Gazul combustibil se poate obţine numai folosind cele două părţi distincte ale sticlei, Oricine încearcă să deschidă sticla altfel, sau să o spargă, provoacă o explozie care va duce la distrugerea morisitului.

— Şi vreun curios sau gură cască care va sta prin preajmă va dispărea odată cu aceasta, a completat Mister Green cu un rânjet sardonic pe faţa lui zbârcită.

Păcat că în aceste momente nimeni nu-i acorda nici o atenţie lui Mister, Deacon Jr. care stătea ceva mai deoparte.

Acesta privea cu coada ochiului înspre miraculoasa sticlă, aşa cum un cotoi priveşte o bucată de cârnaţi, alături de care stă de faţă un câine furios.

— Acum avem cu totul altceva de făcut, a abătut Leonor discuţia pe alt făgaş, mai acceptabil. Domnilor, puteţi să luaţi loc şi să examinaţi totul pe îndelete.

Asta nu pentru că n-aş avea încredere în dumneavoastră, ferească Sfântul, dar trebuie să vă fac atenţi asupra unui lucru.. Este vorba de armele de aici. Aceasta de acolo este o armă cu gaz. Poate unii dintre dumneavoastră au mai văzut aşa ceva în armata germană. Puterea de pătrundere e acceptabilă, dar presiunea la care e supus gazul face să nu reziste ţeava armei, care explodează adesea. Mecanismul hidraulic la sortimentele noastre americane e puţin îmbunătăţit. Acesta de aici este cu totul de altă construcţie, de asemenea o invenţie a tatălui meu.

Fiţi atenţi, acum încarc arma.

Ea a îndreptat ţeava în jos şi din nou îndărăt, aşa cum se obişnuieşte în armele cu aer comprimat, dar a făcut asta de mai multe ori, numărând şi spunând: „O dată, asta corespunde unei ţinte precise aflată la o sută de metri depărtare, de două ori, asta înseamnă două sute de metri şi a treia oară, trei sute de metri.”. Iată, repet întreaga manevră de cincisprezece ani, asta corespunzând unei bătăi de până la o mie cinci sute de metri.

— Dar asta nu-i posibil, s-a mirat Georg.

— Şi totuşi este! Şi ţintele pot fi alese după dorinţă, doar cu condiţia să cauţi poziţie potrivită pe partea laterală. Magazia are o capacitate de cincisprezece cartuşe. Dacă vă alegeţi o ţintă aflată la o mie cinci sute de metri, rezerva de aer se epuizează pe loc, dar dacă ţinta se află doar la o sută de metri, puteţi trage succesiv cincisprezece focuri. Până la o sută de metri, cinci gloanţe şi aşa mai departe.

Socoteala este forte simplă, deşi nu trebuie să suprasolicitaţi capacitatea mecanismului de tragere. Aici pe ţeavă se află un instrument care vă va permite să apreciaţi distanţa cu o aproximaţie de un metru.

Partea de bază este mecanismul, care comprimă aerul cu o forţă colosală. Reprezentantul unei societăţi britanice din domeniul armelor, căruia i-a ajuns la urechi ceva despre invenţia tatălui meu, i-a oferit acestuia două sute de mii de lire sterline în

schimbul patentului.

Vedeţi ce bani pot face oricând rost dacă voi avea nevoie. Deşi mecanismul este destul de simplu şi aici tatăl meu a găsit niscaiva măsuri de protecţie. Iată acest mic şurub. Dacă e deşurubat, arma nu mai funcţionează. Dar chiar şi ţeava armei ascunde un mic secret, Atunci când se slăbeşte intenţionat şurubul, întreaga armă se desface în părţile sale componente.

— Şi împreună cu aceasta, toţi aceia care-i stau în preajmă a ţinut să menţioneze omuleţul caraghios, ce-şi zicea Mister Green, zâmbit mucalit pe sub mustaţă.

— De aceeaşi construcţie se bucură şi pistoalele, aşa cum domnii sunt deja avertizaţi.

Fără să şovăie, Georg a luat una dintre arme în mâinile sale, în timp ce Mister Arthur îl privea chiondorâş.

— Dispozitivele astea explozive n-ar putea fi îndepărtate, a întrebat el într-o doară..

— Din păcate nu, i-a răspuns Leonor scurt. Ei, acum ne mai rămâne să-i iniţiem pe musafirii noştri în tehnica conducerii automobilului, Mister Deacon, faceţi-mi vă rog plăcerea să începeţi, în timp ce eu îi voi arăta domnului Hartung compartimentele vehiculului..

Mister Green, oferă-i toate explicaţiile cuvenite.

În timp ce-i vorbea astfel, i-a pus o mână protectoare pe spate şi spiritului de observaţie ascuţit al lui Georg nu i-a scăpat că degetele fetei executau o mişcare ca şi cum aceasta ar fi mângâiat clapetele unui pian.

Georg n-a mai fost atent mai departe şi în timp ce Deacon trecea în locul lui Green, el s-a străduit să o urmărească pe tânăra fată, care-i arăta interiorul automobilului.

CAP. V

PRIMUL OBSTACOL

Pe coridorul îngust, pe ai cărui pereţi erau înţesate ţevi, cabluri împletite, manivele şi pârghii, se deschidere patru uşi principale.

Prima care venea imediat după aceea a şoferului ducea în cabinetul-dormitor al lui Leonor şi în care Georg de-abia a reuşit să arunce o privire, observând că patul şi mobile ocupau un spaţiu mai mare decât roţile şi pârghiile existente acolo. Apoi veneau sufrageria comună, unde se servea masa, în afară de câteva comodităţi menite a le uşura şederea călătorilor săi, se mai găsea şi o mică bibliotecă.

În ultimul spaţiu dormeau cei doi lucrători împreună cu Mister Green, între aceste două se afla o cabină, pe care Georg avea să o împartă cu Mister Deacon Jr.

Georg n-a întrebat nimic unde erau plasate paturile. Oricum, îşi imagina el, când va fi cazul, acesta îşi va face apariţia. Totuşi, chipul îi era întunecat.

— Ce aveţi? l-a întrebat Leonor. Nu vă convine că veţi împărţi cabina cu Mister. Deacon?

— De fapt aş prefera să nu se întâmple asta. Sigur că e un moft de-al meu. Fireşte că va trebui totuşi să mă obişnuiesc cu ideea asta.

— Vorbiţi deschis! Am observat doar că aţi şovăit să-i daţi mâna.

— Aţi observat până şi asta? Atunci e bine! V-am povestit doar că în urmă cu opt ani tatăl meu şi-a pierdut toată averea. Casă şi pământuri, totul, totul. A fost pur şi simplu înşelat printr-o escrocherie financiară, datorită lui L. P. Deacon. Şi acum trebuie să convieţuiesc cu fiul său. În asta şi constă ironia sorţii, Miss Morris. Pot să vă vorbesc deschis?

— Bineînţeles, chiar vă rog să o faceţi!

— Sper că nu vom fi ascultaţi, a continuat Georg cu voce scăzută.

— Mister Green îl ţine ocupat pe Mister Deacon, la volan, aşa cum aţi observat.

— Totuşi, ar putea să plece pentru câteva clipe măcar, căci urmăreşte ceva.

— Nu stau lucrurile deloc aşa! Lui Green i-am dat instrucţiuni severe să-l ţină ocupat pe Mister. Deacon cel puţin un sfert de oră, tocmai pentru a avea timp să discut cu dumneavoastră, neauziţi şi nevăzuţi de nimeni.

În acele momente Georg se gândea cu totul la cu totul altceva

— Aţi transmis acest mesaj şoferului cu ajutorul alfabetului morse, bătându-i degetele pe spinare?

— Exact. Tatăl meu nu auzea tocmai bine, de aceea comunicam adesea prin morse.

— Excelent! Miss Morris, cum se face că l-aţi invitat tocmai pe Mister Deacon, al cărui tată v-a respins propunerea, să vă însoţească în această expediţie?

— Bătrânul Deacon a avansat condiţia ca fiul său să mă însoţească spre a se convinge cu ochii săi că morisitul este într-adevăr un combustibil de care nu va putea face în nici un caz abstracţie, dacă doreşte să-şi păstreze afacerea.

— Înţeleg, dar…

— La rândul meu vă înţeleg şi eu aprehensiunile.

Astfel se face că aceşti doi tineri s-au înţeles repede şi complet unul pe altul.

— Acest om ipocrit, cu faţa de vulpe, a început Georg, este fiul şi imaginea aceluia care cu rea intenţie şi în mod deliberat l-a ruinat pe tatăl meu. Mărul nu cade departe de pom şi n-aş putea spune că am auzit din diferite surse demne de încredere fapte imputabile, de astă dată fiului, care nu-i fac deloc cinste.

— Ce-aţi auzit despre dânsul?

— Nu-mi stă de fapt în caracter să colportez bârfe, dar în acest caz…

— Vă înţeleg reţinerile, desigur, vorbiţi totuşi fară grijă şi pe faţă!

— Păi, am fost martor ocular la o discuţie între aşa-zişii gentlemeni, cel puţin în aparenţă, fiindcă în realitate erau doi ticăloşi. Asta s-a petrecut într-o cafenea, unde i-am putut vedea şi auzi.. În mod curios, vorbeau despre prietenul lor, acel Arthur Deacon, care era un om dat naibii, mai ales în relaţiile lui cu femeile. Era vorba de un pariu despre o fată inocentă, naivă şi virtuoasă, pe care o va avea în braţele sale în decurs numai de o

zi, datorită farmecelor şi forţei sale persuasive. Şi ticălosul a câştigat pariul.

Faţa fină, puţin palidă a tinerei fete, s-a înroşit deodată.

— Altceva nu aţi mai auzit?

— Nu, dar pentru mine e destul.

— Pentru mine la fel. Mai aveţi ceva să-mi spuneţi? Consider că asemenea oameni sunt capabili de orice.

— Am aceeaşi părere.

— Cu toate acestea, îl luaţi părtaş la călătorie!

— Tocmai pentru a mă proteja de maşinaţiile cuplului tată-fiu, Ştiam de mai înainte că bătrânul Deacon va face tot ce-i va sta în puteri să intre în stăpânirea invenţiei tatălui meu la modul cel mai facil cu putinţă, chiar printr-o înşelătorie şi de aceea nu m-am mirat defel când mi l-a impus pe fiul său ca părtaş la călătorie.

Şi chiar şi de aceea am acceptat, pentru a-l ţine sub observaţie şi a preveni astfel uneltirile celor doi.

— Înţeleg, înţeleg! Acum Georg era acela care-i oferea asistenţă şi înţelegere interlocutoarei sale.

— Miss Morris, s-a auzit vocea lui Green, tocmai am părăsit oraşul şi acum va apărea înaintea noastră un pod, în faţa căruia tocmai s-a coborât bariera.

— Acesta este podul Beston din Delawar, l-a completat imediat Georg şi aceştia percep deja de şapte ani vamă pentru a putea trece.

Aici discuţia privată dintre cei doi a fost întreruptă, dar aceasta va continua cu altă ocazie. Cei doi s-au privit în ochi ca la o comandă, atingându-şi mâinile.

— Dar în mine aveţi încredere?

— Trăsăturile dumneavoastră, ochii dumneavoastră nu pot minţi, aşa că suntem aliaţi. Ei, acum înainte!

După aceea au intrat amândoi în interiorul compartimentului şoferului.

Automobilul, care mergea acum destul de încet, se găsea deja printre vilele înconjurate de grădini de la periferia unui oraş, Se ştia demult că acolo se afla bariera unui pod. Dar dacă şoferul ar fi vrut să distrugă vreuna, ar fi trebuit să facă uz de un binoclu mai întâi, deoarece nu ţinea nici unul la îndemână..

Georg a găsit totuşi curând un telescop practicat într-una din proeminenţele geamului din faţă şi aşa a putut vedea o barieră verde, în faţa căreia opriseră vreo duzină de maşini, ai căror

şoferi tocmai achitau taxa cuvenită înainte de a-şi relua cursa.

Da, acum se găseau în faţa acestui pod, unde destule automobile, mai ales din cele rapide şi-au plătit vama lor de suferinţă şi moarte.

— Şi cât de mare e vama percepută la un pod? a întrebat Leonor.

— Douăzeci şi cinci de centi pe o roată de automobil.

— Cerule! a strigat Leonor, aparent pe drept indignată. Dacă se apucă aceştia să-mi numere roţile, atunci va trebui să plătesc cel puţin un dolar şi jumătate. Şi în realitate n-am nici douăzeci şi cinci de centi în buzunar.

— Ce-i de făcut? Să frânăm şi să ne reîntoarcem, sau să forţăm trecerea?

— Nu, nu, asta nu putem să o facem. Telegraful este ceva mai iute decât Maximus şi n-aş vrea să am de a face cu poliţia.

Georg a ascultat cu uimire convorbirea purtată între fată şi Green.

— Dar, vă rog, Miss Morris, a strigat el scoţând din buzunar portofelul. Vă stau bineînţeles cu întreaga sumă la dispoziţie.

— În nici un caz, s-a aparat fata. V-am spus doar că nu voi apela la nici un fel de ajutor străin şi în plus, voi face înconjurul lumii fară nici un ban în buzunar.

— Dar aici e vorba de cu totul altceva.

— Nu mai insistaţi degeaba, nu mai împrumut nici un ban! Iată că în decurs de o oră am şi dat de un prim impediment, deşi nu constă decât dintr-o bucăţică subţire de oţel.

Automobilul, care între timp ajunsese la pod, a stopat pe una din străduţele laterale. De îndată ce s-a oprit pe una din ele, o grămadă de gură-cască s-a năpustit înspre lui pentru a privi acest ciudat vehicul uriaş şi blindat în acelaşi timp. Chiar şi vameşii s-au grăbit cât au putut ca să arunce o privire într-acolo, deşi erau preocupaţi cu vămuirea celorlalte maşini aflate la faţa locului..

— Nu există nici un pod peste fluviu unde se poate trece fară vamă.

— Ba este mai sus de Standsbourg, la patruzeci de mile de aici.

— Propun să mergem pe acolo, s-a auzit vocea lui Green.

— Oare vameşii nu ne-ar păsui cu o amânare? Când e în joc o sută de milioane de dolari…

— Având în vedere tocmai asta, aţi putea împrumuta de la

mine nişte amărâţi de dolari, a adăugat Deacon.

Leonor nu i-a răspuns şi s-a mărginit să-şi pună automobilul în mişcare, apropiindu-se de fluviu. A parcurs doar o distanţă foarte scurtă până ce s-a oprit şi aplecându-se peste volan, a privit înspre apele fluviului.. Malul lui drept şi jos, cu o adâncime de cel puţin opt metri, valurile leneşe ale fluviului Delawar erau animate de către un vaporaş, sau barjă încărcată cu marfă ce se ducea înspre sud.

— Destul de prăpăstios, a stabilit Leonor şi s-a reinstalat confortabil în automobil. Atenţiune, domnilor, încleştaţi-vă mâinile de mânerele de siguranţă. Mister Adam Green are dreptate. O să trecem peste apă!

O smucitură de manivelă şi automobilul s-a închis ermetic într-o armură blindată. Leonor a lăsat vehiculul de două ori să o ia razna încoace şi încolo, după care alegându-şi poziţia şi direcţia adecvată, a zbughit-o înainte, luând cu eleganţă un unghi pe deasupra bordurii de beton a zidului şi apoi, ca şi cum nu se întâmplase nimic… totul s-a terminat lesne, totul se terminase.

S-a isprăvit înainte ca ceilalţi să priceapă ce se întâmplase, cel puţin Georg şi Deacon n-au înţeles de la început intenţiile fetei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce… a strigat Deacon în ultimul moment şi până şi Georg şi-a schimbat culoarea feţii.

Mai bine că n-au ştiuseră nimic, decât atunci când se terminase totul. Vehiculul, transformat acum într-o ambarcaţiune, îşi croia drumul cu eleganţă prin apă, mânat doar de-o singură elice, geamurile devenind din nou transparente după îndepărtarea învelişului blindat.

— Draconica asta! a gemut Deacon, abia revenindu-şi în fire.

— Vă referiţi la mine, făcu Leonor rece şi pe un ton sarcastic, privindu-l pe fiul milionarului.

Deacon şi-a cerut acum scuze.

— Bravo, Leonor, a strigat entuziasmat însă Georg. Aceasta e o caleaşcă pe cinste, un adevărat covor fermecat ca într-o mie şi una de nopţi!

— Poate că-i aşa, numai că nu-i chiar pe placul autorităţilor, a cobit ca de obicei Green.

— Şi de ce, mă rog? N-am atins cu roţile nici măcar trotuarul şi n-am rănit pe nimeni, de asta m-am asigurat de la bun început.

— Poate că-i aşa, deşi nici măcar asta n-o să le schimbe părerea poliţiştilor. Eu zic că-i mult mai bine să o apucăm din nou pe uscat şi ne facem cât mai iute nevăzuţi.

Automobilul, transformat în ambarcaţiune, o luase acum împotriva curentului, ajungând din urmă şi depăşind orice vaporaş ţi o barcă cu motor întâlnite în cale.

Cât despre privitorii de pe pod, sau acei de pe ambele maluri, ce să mai zicem! Rămăseseră înlemniţi pe locurile lor, neîncrezători şi minunaţi de nemaipomenita arătare.

Dar şi pasagerii automobilului îşi aveau pe moment propriile lor probleme de rezolvat. Ambele maluri ale râului erau abrupte, cu pereţii din piatră, numai partea dreaptă a traseului mai rămăsese accesibilă.

Au urmat la rând treptele care duceau spre cheii. În cele din urmă malurile prăpăstioase din piatră s-au terminat. Unde erau ancorate cele mai multe vase cheiul era neted şi tocmai în parte aceea s-au îndrepta acum Leonor şi ceilalţi însoţitori ai săi.

— Chiar dacă acolo în spatele cheiului nu se găsesc străzi, tot într-acolo ar trebui să îndreptăm automobilul.

Dar temerile lui Mister Green nu s-au adeverit. Imediat ce vehiculul a ajuns în spatele cheiului, s-au deschis ca un evantai numeroase străduţe şi Maximus a luat-o pe cea mai largă, care era şi cea principală.

Degeaba au încercat poliţiştii să-l urmărească, Maximus era prea rapid pentru asta.

CAP. VI

FRÂNĂ DEFECTĂ

Terenuri virane sau câmpuri cultivate cu grijă, ici şi colo câte un sătuc, între care se găseau vreun orăşel în care se dezvoltase puternic industria, tot aşa ca şi în Germania, acesta era tipicul ţinuturilor estice ale Pensilvaniei, care acum trei sute cincizeci de ani, sub conducerea generalului Wilieliam Penn, s-a încheiat o înţelegere cu indienii, populându-le cu sclavi negri, muncitori pe plantaţii. Pentru a respecta adevărul, e demn de menţionat că acesta a fost singurul contract din America semnat cu indienii, care a fost respectat.

În acea după-amiază, singurul eveniment de seamă a fost întrecerea dintre un tren de mare viteză şi automobilul blindat în care se găseau eroii noştri, câştigată de cel din urmă, adică de Maximus. După aceea a fost servit primul prânz în automobil. Acesta era înzestrat cu o mică bucătărioară şi un cuptor acţionat electric, pe care bucătarul Tom O Foy încălzea conservele.. De asemenea, exista o instalaţie pentru coacerea pâinii proaspete, pregătirea ceaiului şi aşa mai departe.

Chiar dacă la fiecare masă s-ar fi servit două feluri de mâncare, tot ar fi trebuit să se scurgă cel puţin treizeci de zile până ar fi fost epuizate proviziile.

Între timp Mister Green trecuse la volan.

— Asta o face mereu în timp ce se serveşte masa, a dat lămuriri, Leonor, pentru a nu se stârni dispute. Mister Green este de fapt un om foarte sociabil, dar întrucât în timpul mesei trebuie să-şi prizeze porţia lui de tabac în şase reprize, preferă să nu-i stânjenească pe ceilalţi care nu sunt fumători.

Omul poate părea ciudat, dar vă asigur, domnilor şi pe deasupra un remarcabil astronom şi matematician autodidact.

— De altfel, toate studiile sale au la bază pasiunea şi dăruirea totală.. O să aveţi prilejul când vedeţi cum calculează, ori măcar să-l auziţi. Totul în cap! O memorie cu cifrele fenomenală. El ţine minte logaritmi, cu cinci zecimile ale primelor două mii de

numere.

Treptat, treptat, regiunea şi-a modificat înfăţişarea, din şes şi câmpie transformându-se într-un ţinut deluros. Între timp, s-a coborât şi întunericul, astfel încât a trebuit ca farul puternic al automobilului să intre în funcţiune.

Toată noaptea a rulat Maximus peste ocolurile deluroase la lumina reflectorului.. Era un vechi drum folosit odinioară de plimbăreţi şi excursionişti de duminică acela pe care fugea Maximus acum. Deşi exista şi o cale mai lesnicioasă creată pentru trenuri ce-şi căutau drumuri prin defileuri, dar şi această rută străveche ar fi uitat demult să părăginească, dacă nu s-ar fi găsit mereu maşini care să o folosească sfidând condiţiile modeme se călătorit pe calea ferată.

Nici un automobil concurent nu-i punea piedici în roţile lui Maximus, care putea dezvolta o viteză de patru sute de kilometri pe oră.

Cât despre locuitorii acestor regiuni, ei nu se foloseau nici de calea ferată, nici de automobil, preferând cirezile de animale cu tracţiune, pentru a economisi banii necesari.

Dar acest drum nu prezenta nici o dificultate pentru a-l parcurge pentru un automobil şi cu atât mai puţin pentru Maximus. Când panta era prea înclinată, se consumau doar câţiva cai-putere în plus pentru a surclasa toate impedimentele. Cei doi muncitori îl schimbau pe Green cu regularitate la conducerea automobilului. Leonor nu manifesta nici un interes deosebit pentru acest drum de noapte prin zona muntoasă, ea retrăgându-se în cabina sa pentru odihna de noapte, la fel petrecându-se lucrurile şi cu Georg.

În ce-l priveşte pe Deacon, acesta îşi petrecea noaptea în cabina şoferului, Deşi fusese invitat între ale şofatului, nu pusese mâna nici măcar pe volan.

În cea de a unsprezecea oră de călătorie, s-a ajuns pe culme şi aici automobilul, plasat pe un loc ceva mai plat, a aşteptat în linişte revărsatul zorilor. Aşa era prevăzut şi Georg care fusese consultat, recomandase la rândul său procedura asta.

Deşi fluxurile luminii electrice ale farurilor lui Maximus străpungeau până departe întunericul, Georg socotea mai nimerit să nu-şi sfideze soarta pe timp de noapte prin coclaurile prăpăstioase ale munţilor. Avea în vedere faptul că, oricât ar fi de modem şi de perfecţionat acest automobil, totuşi simularea şi experimentarea acestora s-au făcut în apropierea zidurilor unei

mănăstiri pe un teren cât de cât plan.

Deci nu totul putuse fi verificat în condiţiuni extreme. Aşa stând lucrurile, Georg a fost de părere să aştepte lumina binefăcătoare a zilei.

Hartung a preferat să doarmă afară pe platforma lui Maximus, profitând de noaptea caldă a sezonului şi aşteptând acolo ivirea zorilor, până ce fusese trezit de omul de pază.

Leonor deja se sculase, toţi erau pe punctul de a reîncepe călătoria pe pantele văilor ce le stăteau în faţă.

După ce Green a condus prima oră a călătoriei astfel reluată, i-a predat volanul tinerei sale stăpâne, el însuşi dispărând în căutarea a ceva pe la o frână.

A urmat un parcurs în care Georg a fost nevoit să urmeze exemplul lui Deacon, care se încleştase de mânerele existente în preajmă urmărind uimit mişcările fetei, ale cărei degete delicate mânuiau cu mare fermitate şi siguranţă volanul, trăgând de pârghii, apăsând butoane, folosind frâna. Într-un cuvânt, toate manevrele unui şofer excelent, experimentat, care poate să stârnească admiraţia fără rezerve a pasagerilor săi.

Şi asta, s-a gândit Georg cu amărăciune, în condiţiile în care el nu pusese niciodată mâna pe volan, cu excepţia unei motociclete o dată, sau de două ori în viaţă.

Leonor n-a trebuit acum să-şi folosească puterea motorului, astfel încât Maximus nu atingea de data asta nici măcar viteza de cincizeci de kilometri pe oră.. Era suficient să lase vehiculul pe pantele muntelui să capete viteză de la sine, mânuind uneori frâna, când credea de cuviinţă.

Şi nu rareori treceau pe lângă prăpăstii ameţitoare, sau de cealaltă parte aproape se frecau de pereţii pantei abrupte şi cu toate acestea, lui Maximus, condus de mâna fermă a fetei, îi reuşea asemenea unui ţipar, să se strecoare iscusit de fiecare dată!

Şi tocmai la una dintre numeroasele cotituri ale pantei. Georg s-a pomenit că ţipă de groază, când a văzut în faţa lui o căruţă trasă de cai, aproape de tot de ei şi pe aceeaşi parte a drumului pe care-l urma Maximus, încât ciocnirea părea inevitabilă.

Cu o prezenţă de spirit uimitoare, care i-ar fi făcut cinste oricărui şofer de curse profesionist, lui Leonor i-a reuşit să evite ciocnirea în ultima clipă, virând traseul automobilul, flexibil şi ascultător, în cealaltă parte.

— Fiţi atentă! a rugat-o Georg.

— Sunt întotdeauna, a zâmbit ea. Ştiu exact la ce să mă aştept de la automobilul meu şi care-mi sunt reflexele, m-am specializat în cauze similare în munţii Elveţiei. Fiţi liniştiţi, n-am să periclitez viaţa nimănui.

— Acum vine chiar o parte din carosabil extrem de periculoasă. Panta îmi pare mult prea înclinată.

— Atunci voi folosi frâna…

Ea s-a întrerupt după ce a apucat o manivelă. Georg a văzut cum Leonor a pălit şi şi-a strâns buzele.

— Greu, greu, ce se întâmplă? Frâna nu mai funcţionează?

Ca un drăcuşor verde a apărut făptura măruntă a lui Green, care-şi onora din plin numele şi în timpul mişcărilor sale iuţi, neuitând să mai prizeze o porţie de tabac, care ducându-şi el însuşi la unul din mânere, a început să manevreze cu febrilitate. A urmat apoi ceva ca o detunătură violentă.

— Ceva nu-i în regulă, Dumnezeu ştie. Pentru Dumnezeu, cu ce seamănă asta?

— Păi, ce-ar putea fi? Exact ceea ce pare, un zgomot oarecare.

Dar automobilul îşi continua de data asta cursa lui nebunească. Pe panta primejdioasă pe care o anticipase şi-i prevenise Georg. Acum chiar şi Leonor părea să-şi fi pierdut cumpătul. Cu mâinile încrucişate îl privea pe Green, căruia îi încredinţase la volan soarta tuturor.

Faţa fără nici un fir de păr, împietrită şi zbârcită ca întotdeauna a omuleţului în verde, deşi mai contractată ca oricând, nu-şi pierduse veşnicul zâmbet sardonic, cu excepţia faptului că acum îşi ţinea mai mult gura închisă.

Deodată a început să numere:

— Şaizeci, şaizeci şi cinci şaptezeci de kilometri! Ei, dar nu se mai termină? Fir-ar să fie! Nouăzeci. O sută de kilometri! O sută douăzeci, o sută treizeci, o sută patruzeci, haide, trebuie numaidecât să-l opresc.

Ceilalţi asistau amuţiţi, cu părul zburlit, la exchibiţiile şi pantomimele omuleţului caraghios căruia tocmai îi încredinţaseră vieţile.

De văzut nu prea mai aveau ce vedea, Tot timpul trecea de la o cotitură la alta. Cum reuşea clovnul ăsta să cârmească la timp, evitând ciocnirea fatală, rămânea pentru toţi un mister.

Georg nu şi-a putut crede ochilor când a văzut în faţa sa o mare turmă de bivoli. Deodată s-a făcut întuneric în automobil, plăcile schimbate au apărut din nou, apoi o zdruncinătură

teribilă… şi toţi au fost azvârliţi către perete, numai Green nu.

Cu o ultimă zvâcnire tremurătoare s-a oprit şi vehiculul. Lumina electrică s-a stins şi ea instantaneu.

— Nimeni nu şi-a spart capul?

Nu. Nimic de acest gen nu se petrecuse. Chiar şi aceste evenimente neplăcute fuseseră prevăzute.

— Ei, totul e în regulă atunci. Green. Vă puteţi face o idee unde ne aflăm acum? Am nimerit pur şi simplu în mijlocul cirezii de boi şi acum trebuie să ne retragem din muntele ăsta de carne.

Acum până să se perceapă şi zgomotul care pătrunde de afară. Mugetele turmei de animale, alături de gemetele celor lovite de către bolidul mecanic.

Green a procedat imediat la reintroducerea invenţiei de iluminat la locul său şi acum şi-au putut face cu toţii o părere asupra măcelului pe care l-au provocat în rândul nevinovatelor animale.

Blindatul era cu partea din faţă îngropată literalmente într-un munte de carne însângerată, care se alinia apoi pe ambele laturi ale acestuia. În acelaşi timp, în spatele lui o mulţime de vite mutilate îşi trăiau ultimele zvârcoliri, scoţând mugete sfâşietoare.

— Ei, ei. Ei, a clătinat Green capul, asta-i chiar mi mult decât ne-ar îngădui poliţia, aşa că găsesc mai nimerit să ne învelim în şi să o luăm la sănătoasa.

Şi aşa cum se exprimase, aşa a şi făcut, automobilul s-a închis din nou în blindajul său.

Cu priviri îngrozite pe care şi le aruncau unii altora, s-au pregătit iarăşi de plecare.

— Ei şi acum?

— Să căutăm să o ştergem de aici, aşa cum am mai spus-o. Dar să mai verific încă o dată ceva.

Din nou a umblat Green pe la frână, pe care acum a găsit-o intactă şi era clar că totul va fi repus în funcţiune.

Green a dat-o în seama unuia dintre muncitori, întrucât pentru mai mult de două mâini îndemânatice nu se găsea loc.

Adam însuşi s-a înarmat cu un fel de cuţit mare, cu lama grea, s-a aplecat în faţă şi cei neiniţiaţi au putut vedea cum în carapacea blindată s-a deschis o fereastră, din păcate peste tot mânjită cu piele şi sânge, în care gloriosul personaj îşi făcea de lucru cu uriaşul lui cuţit.

— Ce faci acolo? l-a întrebat Leonor.

— Păi, nu se vede? îmi tai o bucată de friptură, a venit răspunsul neaşteptat al acestuia.

— Asta nu ne este permis! Ar fi o hoţie dacă nu suntem în stare să o plătim.

— Şi prăpădul pe care l-am făcut cum se numeşte? Haide, Tom, ajută-mă măcar tu să ne aprovizionăm cămara cu alimente, cum se cuvine.

Blindatul era cu partea din faţă îngropată literalmente într-un munte de carne.

Aşa se face că cei doi s-au aprovizionat cu cele mai bune bucăţi care se puteau găsi, lăsând cealaltă problemă, de esenţă morală cu crescătorii de animale, deschisă.

Prin fereastra practicată în blindaj, toţi pasagerii au putut vedea cum paznicii vitelor s-au ridicat de jos, de pe unde fuseseră împinşi de cireadă şi au început să înjure şi să blesteme cu foc, atât bolidul care pătrunsese în mijlocul cirezii lor, cât şi pe pasagerii acestuia, pe care, cu siguranţă că i-ar fi linşat dacă ar fi putut.

Aceşti paznici tineri nu erau de fapt cow-boy adevăraţi, ci numai nişte angajaţi cărora li se încredinţaseră turmele.

Cât despre fugă, era cu neputinţă deocamdată, nu înainte de a fi fost reparată cum se cuvine frâna.

A fost un sentiment apăsător de neputinţă să rămână locului un sfert de oră, înainte de a putea spăla putina, un sentiment de neputinţă şi de ruşine pe care l-au încercat cu toţii şi căruia nu i se puteau sustrage. Fapt e că au produs mari pagube aici şi nu aveau cum să o dreagă.

— Oare n-ar fi ştiut vreunul dintre aceşti paznici de ai invenţiei telegrafului, care să anunţe patronului în lume că automobilul ăsta blestemat ar trebui reţinut. Cu orice preţ!

Dacă aici în civilizata Americă acest lucru se petrece, ce-ar fi de aşteptat prin alte regiuni ale lumii, mult mai puţin civilizate?

— Va trebui mai târziu să-i despăgubim pe aceşti bieţi oameni, s-a pronunţat Leonor. Dar cum să-i conving că astea îmi sunt cu adevărat intenţiile?

— Lăsaţi-mă pe mine să o fac, s-a oferit Georg, Sunt pe jumătate cow-boy şi tocmai cu astfel de oameni îs mai pregătit să tratez.. Dar va trebui să ies afară.

— Nu, nu, pentru numele Domnului, nu afară. Vom deschide aici fereastra…

— Nici o fereastră, trebuie să ies afară în mijlocul lor, aşa cum se cuvine unui bărbat adevărat, care vrea într-adevăr să repare o greşeală.

Dar chiar atunci a apărut un călăreţ care făcea o impresie mult mai solidă decât paznicii vitelor, probabil chiar proprietarul acestora.

El a sărit de pe cal, a schimbat cu cow-boy-ul său câteva cuvinte, apoi a început să bată cu pumnul în blindajul automobilului.

— Deschideţi! Aici sunt oameni. Nu fiţi laşi, trebuie să răspundeţi pentru ce aţi făcut. Trebuie să achitaţi paguba.

Cuvintele bărbatului n-au avut nici un pic de mojicie în ele, sunau cu totul altfel şi de aceea Leonor a deschis îndată o

fereastră în blindaj.

— Domnule, frâna noastră nu a funcţionat…

— Nu mă interesează, trebuie să plătiţi pagubele, altfel nu veţi pleca de aici.

— Şi la cât estimaţi pierderile dumneavoastră?

Sunt cel puţin zece bivoli morţi sau mutilaţi.

Socotind treizeci de dolari pe copită, apoi luând în considerare şi pagubele ce se mai adaugă, cu mai puţin de cinci sute de dolari nu puteţi scăpa de aici.

Leonor a răsuflat uşurată. Ea estima pierderile la mai mult.. Tocmai se gândea în ce mod ar putea să se achite, când o mână a ieşit afară pe geamul proiectat în blindaj, dând dramul la un trofeu, o bancnotă nou-nouţă de o mie de dolari.

— Ajunge asta, Sir?

Repede omul a înşfăcat bancnota, apoi a dus mâna la pălăria sa de pe pai.

— O, mulţumesc, Sir. E-n regulă! a venit răspunsul în cu totul alt ton decât înainte. Pot să-mi pun oamenii să vă ajute se extrageţi automobilul din grămada asta de carne?

— Sper că nu s-a accidentat cu ocazia aceasta vreunul dintre oamenii dumneavoastră. Vrem să ne asigurăm, Georg şi acest gând a făcut-o pe Leonor să se înfioare.

La o astfel de posibilitate însă nu se gândise de la început.

Şi pentru a face lucrurile să sune încă şi mai rău, Green, care tocmai înşfăcase încă o porţie de carne, s-a trezit întrebând, mucalit ca întotdeauna:

— Cum? Carne de om? Asta ar fi cam macabru, nu?

Dar proprietarul cirezii i-a asigurat acum că toţi oamenii săi erau valizi şi nu lipsea prin urmare nici unul.

— Frâna funcţionează din nou: înainte şi înapoi, a raportat unul dintre montori. Suntem gata să pornim!

— Nu, nu, încă nu e momentul, s-a făcut din nou auzită vocea lui Green, care tocmai era pe cale de a mai trage înăuntru o bucată considerabilă de pulpă.

Odată treaba asta rezolvată, automobilul s-a mişcat puţin înapoi pentru a se extrage din mormanul de carne şi a-şi elibereze oarecum calea.

— Mister Deacon, i s-a adresat acum Leonor bogătaşului cu jenă în voce, vă mulţumesc pentru ce aţi făcut. Ar fi trebuit să primesc de la început propunerea dumneavoastră de suport financiar.

— Să sperăm că nu pentru ultima oară, a zâmbit el prietenos.

Leonor i-a rămas însă datoare cu răspunsul la ultima lui afirmaţie.

CAP. VII

UN PLAN MÂRŞAV

În decursul zilei au trecut prin multe localităţi, oraşe mici sau mai mari.

Panorama se schimba mereu. Către seară au ajuns la Indianopolis, drumul pe cale ferată până aici luându-ţi două zile încheiate. Lui Maximus i-a trebuit numai o zi şi jumătate pentru acest lucru, în condiţiile în care câteva ore le-au folosit pentru repaus.

Georg a fost martorul procesului în care Green cel verde s-a apucat să afume carnea. Asta se întâmpla într-un compartiment secret al automobilului, asemănător unui dulap, unde după ce a îndesat pulbere şi i-a dat foc, Green a provocat o fumărie de mai mare dragul.

— Ei, veniţi pe mâine, vom avea carne afumată şi o vom putea chiar digera.

— Ce fel de pulbere este asta?

— O invenţie a lui Maximus Morris. O carne astfel afumată şi conservată se poate păstra zece ani, cu condiţii, desigur, să nu fie consumată.

— Trebuie să fi fost un om al naibii de inventiv acest Maximus, dacă a putut să scoată din joben mereu câte o invenţie.

Mai mult n-a reuşit însă să afle Hartung despre răposatul Maximus Morris, nici în acel moment şi nici mai târziu..

Spre seară s-au apropia deja de marele oraş Indianopolis.

— Mi-ar plăcea ca din acest oraş să pot telefona către casă, a fost de părere Deacon.

— De ce nu? Bineînţeles. Automobilul se va opri chiar în faţa poştei.

Odată ajunşi în oraş, Deacon a păşit în clădire.

— Cine dă telefon acum, poate că nu o face numai de dragul casei, a ţinut să precizeze Green.

— Ce tot vorbeşti acolo, omule?

— Crezi că Deacon transmite niscaiva informaţii? Îl bănuieşti

spion?

— Pentru o sută de milioane, îl cred în stare de orice.

Omuleţul îmbrăcat în verde era foarte suspicios şi Leonor n-avea ce-i obiecta în această privinţă. Avea însă şi ea încă prea puţină experienţă în oameni.

De îndată ce Mister Deacon a intrat în clădirea poştei, l-a întâmpinat numaidecât un om îmbrăcat ca un muncitor, ce părea că este totuşi un angajat al poştei:

— Mister Arthur Deacon?

— Da. Viclenie şi…

— Dragoste, a completat celălalt parola convenită.

Convorbirea a continuat de o manieră confidenţială.

— S-a aranjat totul? l-a întrebat Deacon.

— Totul.

— Unde?

— Cum a fost stabilit în prealabil, chiar în spatele pasajului de trecere peste calea ferată care duce la Iowa.

— Foarte bine. Asta se va întâmpla astăzi către miezul nopţii.

— Oricând, nu are importanţă. Oricum, suntem cu toţii mereu la post. Principalul e că totul se va petrece pe vreme de noapte.

— L-aţi găsit pe individ?

— Fireşte. Este un vagabond necunoscut.

— A şi fost deja ucis? s-a interesat Deacon cu o aparentă indiferenţă.

— Nu. Crăpase singur în spatele unui ţarc.

— Deci nu noi vom fi acei care-l vom călca.

— Nu. Va fi călcat temeinic mai înainte de o altă maşină.

— Numai de ar ieşi aşa cum ne dorim!

— Lăsaţi-o în seama mea, ştiu cum să-mi câştig premiul. Permiteţi-mi însă o întrebare. Ce se va întâmpla dacă diavoliţa asta de femeie cu automobilul nu se va lăsa arestată?

— Mă voi strădui să fie!

— Şi dacă o va păţi, veniţi cu dovada că nu ei i se poate imputa fapta?

— Asta depinde. Odată în captivitate, fie că o voi elibera pur şi simplu, fie că voi pretinde dovezi privind nevinovăţia ei. Orice ar fi, prin manevra asta o voi obliga să-mi fie recunoscătoare până la sfârşitul zilelor pe care le va mai avea.

— O viaţă întreagă şi mai mult, Sir. Good bye, Sir, a terminat omul, după care a dispărut..

Deacon i-a transmis tatălui lui o telegramă însufleţită, după

care a ieşit din clădire.. O mulţime de oameni înconjuraseră deja vehiculul, Călătoria lor putea de-acum reîncepe.

CAP. VIII

MAXIMUS NU SE LASĂ

ARESTAT

Deşi trecuse bine de miezul nopţii, în mod curios nimeni nu voia să meargă la culcare. Toţi se găseau încă în cabina şoferului.. Green era la volan, în timp ce ceilalţi priveau fascicula electrică dezvoltată de farurile maşinii, ce lumina peisajul din faţa lor. Putând recunoaşte fiece piatră, exact ca pe timpul zilei.

— Unde ne găsim de fapt? a întrebat Deacon, cum o mai făcuse de mai multe ori până atunci.

— De-aş şti şi eu pe unde ne aflăm, a venit ca de fiecare dată răspunsul stereotip al lui Green.

— Cred că îndată ajungem în statul Iowa, l-a cârmuit în cele din urmă Georg.

Au trecut repede printr-un mic oraş.

— Vă atrag atenţia că acum urmează o trecere peste calea ferată, a continuat să-i prevină Georg.

— Iarăşi o barieră?

— Da, dar aceasta e coborâtă numai atunci când este prevăzută trecerea unui tren.

În sfârşit, pasajul peste calea ferată s-a ivit la orizont.

— Auzi, auzi! a strigat deodată Deacon, făcându-i pe toţi să tresară, cu excepţia lui Mister Green însuşi, care dovedise de atâtea ori până acum că se părea că nu poseda nervi deloc.

— Ce-a fost asta?

— Nu dumneavoastră aţi ţipat?

— Nu.

— Am călcat un om.

— Nu-i posibil! s-a alarmat Leonor. Am privit tot timpul strada înaintea mea.

— Şi n-aţi văzut acolo o siluetă lungită pe jos? Trebuie să-l fi

călcat ceva mai înainte.

— Ce fel de om, a întrebat Green vădit interesat. Un om mai adevărat? Nu prea cred. Tot timpul am avut drumul în faţa ochilor mei şi n-am văzut nimic.

— Nici eu n-am văzut nimic, a afirmat Georg, ca şi cei doi muncitori de altminteri.

— Dar i-am auzit ţipătul.

— Curios. Eu n-am auzit nimic. Cine ştie ce-aţi auzit. De fapt, dacă Maximus este să calce pe cineva, acesta nu mai apucă să strige.

— Dar vă asigur.. Trebuie să ne reîntoarcem.

— Trebuie să vă fi înşelat, Mister Deacon.

Dar celorlalţi pasageri părea să nu le pese. Şi-au permis chiar să facă haz pe socoteala lui Deacon.

Acesta a ridicat din umeri. S-a retras puţin într-o parte. Mărginindu-se să-şi contemple unghiile.

Apoi a venit timpul să ia hotărârea să se culce totuşi. Cu toate acestea, doi şoferi au rămas de veghe. Pe nimeni nu părea să-l mustre conştiinţa. Poate cel mult pe Deacon.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 3)

CUPRINS

CAP. IV *INVENŢIILE LUI MAXIMUS MORRIS*.....3

CAP. V *PRIMUL OBSTACOL*.....8

CAP. VI *FRÂNĂ DEFECTĂ*.....14

CAP. VII *UN PLAN MÂRŞAV*.....22

CAP. VIII *MAXIMUS NU SE LASĂ ARESTAT*.....25

CUPRINS.....27

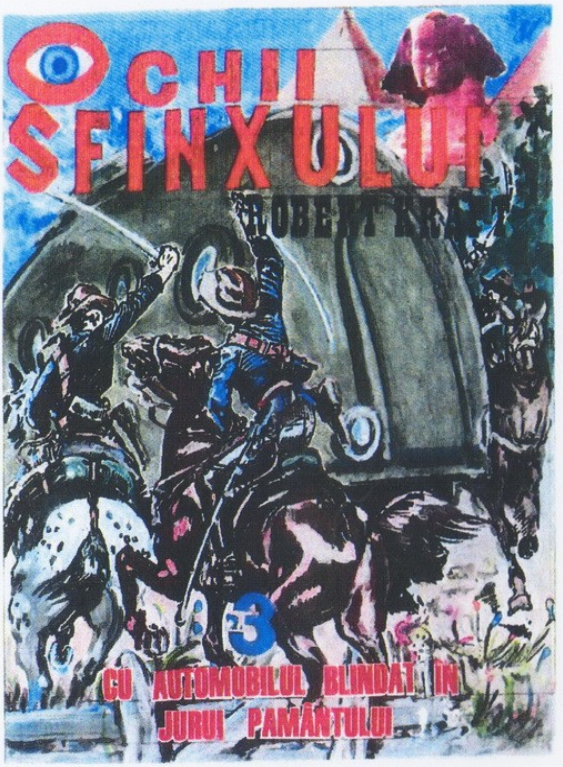

MAXIMUS NU SE LASA ARESTAT

Marele stăpân american al petrolului și cărbunelui, L. P. Deacon, e hotărât să obțină cu orice preț secretul „morisitului", o sursă inepuizabilă de energie, invenție a savantului Maximus Morris, tatăl frumoasei fete Leonor.

Primit ca pasager pe automobilul blindat MAXIMUS, cu un echipaj condus de tânără, care și-a propus să facă ocolul pământului pentru a testa uimitoarele invenții ale părintelui său, fiul magnatului, Arthur Deacon, sabotează din primele zile minunata mașină, și mai mult încă, înscenează o crimă, pentru a compromite epocala descoperire și pe camarazii săi de călătorie.